

Canım isterse yazacağım, canım istemezse yazmayacağım kıvamına gelmem üç ay sürdü. İnsanın yazmakla mükellef olduğunu hissetmesi ve buna direnmesi kadar zor durum yok.

Dinlediklerimden mi bahsetsem. Bazen insan *kültürün* ne kadar manasız olduğunu, öğrendiklerinin ne kadar gereksiz olduğunu onlardan bahsetmeye kalkınca farkediyor. Bütün gün ne yaptın? Aslında hiçbir şey veya her şey. O kadar uzun vadeli işlerle meşgulüm ki, kimsenin bunların akıbetini merak edeceğini sanmıyorum. İnsanların hep hayatı böyle gerçi. Ancak buna alışık olmayan ben, kendimi uzun bir nehrin geçmeyen manzarasını anlatmayı istememekle malül buldum kendimi.

Değişiklik yapmak lazım tabii. Bazı ufak değişiklikler. Hayatımdaki bu manasız gidişe nasıl dur diyeceğimi keşfetmeliyim mesela. Manasızlık insanların karşısında anlatacak bir şeyin olmayışından. Yoksa zevk almayışımdan değil.

Ancak bu da zor. Çünkü birine anlatıyorsan, *biri için* anlatıyorsun demektir ve ister istemez bir anlaşılma temennisinden kaynaklanır bu. Anlaşılma temennisi de insanın kabız yapan yiyeceklerden biri. Sonunda bu temenni karşılanmaya karşılanmaya insan ölür. Yazmaktan soğur. Adam o romanları kimsenin okumayacağını düşünerek nasıl yazmış? Adam dediğim Kafka. Nasıl olmuş da o kadar dirayetle, yüklemi ve öznesi mevcut cümleler kurabilmiş? Hayran olduğum Kafka.

Bende aynı dirayet var mı diye bakıyorum bazen. O kadar uzun soluklu yazamıyorum. Artık bıktım belki, insanların uğraştığı işleri görünce, *benim yerim burası değil* demekten. Benim yerim neresi? Benim yerim çocuklarımin yanı. Evet, ancak onların da bir gün bu yazıları bir tavan arasında bulup, bir kenara atma veya kavurupyakma veya buharlaştırma, Internet'in izbe bit koridolarlarında buharlaştırma ihtimali hiç de az değil. O halde neden uğraşıyorsun?

Çok ciddi düşündüğünde hayatın bir manası yok. Fazla ciddi düşündüğünde zaten Ateist olursun. Fazla ciddi düşünmek o sebeple iyi değil, çünkü rasyonel baktığında hayatta yapacak hiçbir şey yoktur. Akıl bizatihi hiçbir yere gitmez, hiçbir şey olmaz. Sadece verili hedefler, *gönlüne* uygun hedefler varsa, akıl anlam kazanır. Akıllı tek başına rehber yapmaya çalışırsan seni en yakın uçuruma götürür.

İnsanların ekseriyetinin aklın veya gönlün rehberliğini bilmediklerini, tek bildiklerinin nefsi bir takım rehberlikler olduğunu görüyorum. Bunların arasında başkasına hoş görünme ihtiyacı da var. Nefsin insanı zorlayan kısımlarından en zoru bu. Moda denen bir şey var mesela, insanların pek çoğu, gerçekten duygularını okşadığından değil, *eski moda görünmek* korkusundan dolayı takip ediyor. Moda olsa bok bile yiyecek insan çok, boktan çok korkuyorlar.

O korku insana çıplak kralın elbisesini gösteriyor. İnsanlara yırtık kot giydiriyorlar. Azıcık, çok değil, bir iki adım geri çekilip baksan, giydiğinin ne kadar komik olduğunu görürsün. Bunun *güzel* olduğunu iddia ediyorlar. İlginç durumlar.

Belki anlamayışımin sebebi bu nehre uzak bir yerde yürümeye çalışmam. Akışın nereden nereye gittiğini bilmiyorum. Bazen nehirle kesiiştığım ve insanların nereye yüzdüklerini gözlediğim oluyor.

Nehir kendi yatağında. Ben kendi yatağımda.